

त्यक्तं निर्णयान्तादौ । यमद्वितीया मध्याह्न-
यापिनी पूर्वविद्या चेति हेमाद्रिः । अत्र
विशेषो हेमाद्रौ स्कान्दे ।

“ऊर्णं शुक्रद्वितीयायामपराह्णेर्षेयं यमम् ।
ज्ञानं कृत्वा भानुजायां यमलोकं न पश्यति ॥
ऊर्णं शुक्रद्वितीयायां पूजितस्तर्पितो यमः ।
वेष्टितः किन्नरैर्हृष्टैस्ससै यच्छति वाञ्छितम् ॥”
तथा भविष्ये ।

“प्रथमा आवयै मासि तथा भाद्रपदेऽपरा ।
द्वितीयाश्वयुजे मासि चतुर्थी कार्तिके भवेत् ॥
आवयै कलुषा नाम तथा भाद्रे च गीर्भता ।
आश्विने प्रेतसञ्चारा कार्तिके याम्यका मता ॥”
इत्युक्त्वा प्रथमायां व्रतं द्वितीयायां सरस्वती-
पूजा द्वितीयायां श्राद्धसुक्ता चतुर्थ्यासुक्तम् ।

“कार्तिके शुक्रपक्षे द्वितीयायां युधिष्ठिर ! ।
यमो यमुनया पूर्वं भोजितः स्वयदेष्टिष्वेतः ॥
अतो यमद्वितीयं त्रिभुजोकेषु विमुक्ता ।
अस्यां निजगृहे विप्र ! न भोक्तव्यं ततो नरैः ॥
स्वदेन भगिनीहस्तात् भोक्तव्यं पुष्टिवर्द्धनम् ।
दानानि च प्रदेयानि भगिनीभ्यो विधानतः ॥
स्वर्णालङ्कारवस्त्राणां पूजासत्कारभोजनैः ।
सर्वं भगिन्यः संपूज्या अभावे प्रतिपन्नकाः ॥
प्रतिपन्ना माताभगिन्य इति हेमाद्रिः ॥
पितृव्यभगिनीहस्तात् प्रथमायां युधिष्ठिर ! ।
मातुलस्य सुताहस्तात् द्वितीयायां तथा वृष ! ॥
पितृभ्रातुः स्वसुः कन्ये द्वितीयायां तयोः करात् ।
चतुर्थ्यां सहजायाश्च भगिन्या हस्ततः परम् ।
सर्वं सु भगिनीहस्तात् भोक्तव्यं बलवर्द्धनम् ॥

यस्यां तिथौ यमुनया यमराजदेवः
सम्भोजितः प्रतिजगत्स्वहसौहृदेन ।
तस्यां स्वसुः करतलादिह यो मुनक्ति
प्राप्नोति रत्नसुखधान्यमनुत्तमं सः ॥
गौडस्तु ।

यमश्च त्रिचगुप्तश्च यमदूतांश्च पूजयेत् ।
अर्थश्चात्र प्रदातव्यो यमाय सहजहृदये ॥
मन्त्रस्तु ।
एहोहि मार्तण्डज ! पाशहस्त !
यमान्तकालोक्तधरामरेश ! ।
भाटद्वितीयायामतदेवपूजां
गृह्याण चार्थं भगवन्नमस्ते ॥

भातस्तवानुजाताहं मुहुश्च भक्तमिदं शुभम् ।
प्रौतये यमराजस्य यमुनाया विश्रेष्ठतः ॥”
ज्येष्ठाश्रयतेति वदेदिति स्मार्त्ताः ॥ इत्यन्न-
दानमित्यप्याहुः । ब्रह्माहपुराणेऽपि ।

“या तु भोजयते नारी भातरं युग्मके तिथौ ।
अर्चयेत्तपि ताम्बलैर्न वा वैधव्यमाभुयात् ॥
भातुराद्युःचयो राजन् ! न भवेत्तत्र कर्हिचित् ॥”
इति निर्णयसिन्धौ २ परिच्छेदः ॥

भाटपत्नी, स्त्री, (भातापतिर्यस्या इति भातुः पत्नीति
वा । ऋन्नेभ्यो ङीप् । इति ङीप् । ततः + “निर्णयं
सपत्न्यादिषु ॥” इति नान्तादेशः ।) भाटजाया ।
इति शब्दरत्नावली ॥

भाटपुत्रः, पुं, स्त्री, (भातुः पुत्रः ।) भाटजः । इति
शब्दरत्नावली । भाटपो इति भाषा ॥

भाटभगिन्यौ, स्त्री, (भाता च भगिनी च । इति
इतरेतरद्वन्द्वसमासः ।) भातरौ । द्विवचना-
न्तोऽयम् । इत्यमरः । २ । ६ । ३६ ॥

भाटयः, पुं, (भातुरपत्यमिति । “भातुर्यैश्च ।”
४ । १ । १४४ । इति यत् ।) भाटपुत्रः । (यथा,
राजतरङ्गिण्याम् । ८ । २८४२ ।

“जयराजाजुजं राज्ञा यशोर्राजं निवेशितम् ।
तन्मतेनावचस्कन्दे भाटयं राजकाभिधः ॥”
भाट + “यन् सपत्ने ।” ४ । १ । १४५ । इति
यन् ।) शत्रुः । इति हेमचन्द्रः ॥ (यथा,
भागवते । ५ । ११ । १७ ।

“भाटयमेतं त्वमदश्वीर्य-
सुपेचयाधेधितमप्रमत्तः ॥”
“तस्मात् भाटयम् शत्रुम् ।” इति तट्टीकायां
स्वामी ॥)

भाटश्वशुरः, पुं, (पत्युर्व्येष्टभाता श्वशुर इव पूष्य-
त्वात् ।) पतिव्येष्टभाता । भाशुर इति भाषा ।
तत्पर्यायः । श्वशुरकः २ । इति शब्दरत्ना-
वली ॥ (भातुः श्वशुरः ।) भातुःपत्न्याः पिता च ॥

भाचीयः, पुं, (भातुरपत्यं पुमानिति । भाट +
“भातुर्यैश्च ।” ४ । १ । १४४ । इत्यत्र ‘चकारा-
च्छ्व ।’ इति काशिकोक्तेः छः ।) भाटपुत्रः ।
इत्यमरः । २ । ६ । ३६ ॥ भाटसम्बन्धिनि, त्रि ॥

भान्तः, त्रि, अमण्ययुक्तः । भान्तिविश्रुतः ।
(अतीन्द्रियमिन्द्रियं भान्तानामधिष्ठाने ॥” इति
सांख्यसूत्रम् । २ । २३ ॥)

भमधातोः कर्त्तरि क्तप्रत्ययेन निव्यन्नः ॥ अमण्ये,
स्त्री । यथा, वाभटपशुपतिभ्यां यास्त्रातम् ।
“भान्तं देशमनेकदुर्गविषमं प्राप्तं न किञ्चित्
फलम् ।”

भान्तः, पुं, (भम् + कर्त्तरि क्तः । “अनुनासिक-
स्थिति । ६ । ४ । १५ । इति दीर्घः ।) राज-
घृत्सूरः । मत्तहस्तो । इति राजनिर्घण्टः ॥

भान्तिः, स्त्री, (भम् + क्तित् । “अनुनासिकस्य
किञ्भक्तोः क्ङिति । ६ । ४ । १५ । इति दीर्घः ।)
भमः । इत्यमरः । १ । ५ । ४ ॥

(“युक्तिहौनप्रकाशत्वाद् भान्तोर्गह्वस्ति लक्ष्यम् ।
यदि स्वात्मलक्षणं किञ्चिद्भान्तिरेव न सिध्यति ॥”
इति तार्किकाः ।)

सा तु नराणां षष्ठमासे जायते । यथा,—
“वायुसासिके तु संप्राप्ति भान्तिः संजायते यतः ।
धात्राचराणि दृष्टानि पञ्चाह्वान्यतः पुरा ॥”
इति ज्योतिस्तत्त्वम् ॥

भमण्यम् । इति मेदिनी । अनवस्थितिः । इति
विश्वः ॥

भान्तिहरः, पुं, (भान्तिं हरतीति । हृ + कर्त्तरि
पचाद्यच् ।) मन्त्री । इति शब्दमाला ॥ अम-
नाशके, त्रि ॥

भामकः, पुं, (भामयति भमं जनयतीति । भम्
+ णिच् । “खुल् ढचौ ।” ३ । १ । १३३ ।

इति खुल् ।) शृगालः । धूर्तः । कर्थावर्णः ।
प्रस्तरभेदः । इति मेदिनी । के, १३३ ॥ चुम्बक
पातर इति भाषा । अमजनके, त्रि ॥

भामरं, स्त्री, (भमरैः कृतं सम्भृतमिति । भमर
+ “सुद्राभमरवटरपादपादम् ।” ४।३। ११६।
इति अच् ।) मधु । इति मेदिनी । रे, १६१ ॥
तत्तु भमरजमधु । तस्य गुणाः । पिच्छलत्वम् ।
रूचलम् । मधुरत्वम् । सुखजायनाश्रितश्च ।
इति राजनिर्घण्टः ॥ अपि च ।

पैच्छिल्यात् खाडु भूयस्त्वात् भामरं गुरु
कीर्तितम् ॥
इति राजवल्लभः ।

अम्यच्च ।
“किञ्चित् स्रज्योः प्रसिद्धेभ्यः घटपदेभ्योऽलिभि-
श्चितम् ।

निर्मूलं स्फटिकाभं यत्तन्मधु भामरं स्तुतम् ॥
भामरं रक्तपित्तं नृचजायकरं गुरु ।
खादुपाकमभिव्यन्ति विशेषात् पिच्छलं
हिमम् ॥”
इति भावप्रकाशः ॥

वृत्तविशेषः । तत्पर्यायः । रासः २ मङ्गल-
वृत्तम् ३ हस्तीसम् ४ । इति शब्दमाला ॥
भमरसम्बन्धिनि त्रि । यथा,—

“तेदाहं भामरं रूपं कृत्वा संख्येयघटपदम् ॥”
इति देवीमाहात्म्यम् ॥
(यथा च हारीते प्रथमे स्थाने एकादशेऽध्याये ।
मध्वर्थे लक्ष्यं गुणाश्च ।

“श्रीतं कथायं मधुरं लघु स्यात्
सन्दीपनं लेखनमेव शस्तम् ।
संप्रोधानन्तु व्रणप्रोद्यवच
संरोपयं हृद्यतमश्च बल्यम् ॥
त्रिदोषनाशं कुरुते च पुष्टं
कासे चये वा चतजे च हृदी ।

द्विक्काभ्रमे प्रोषसप्रीनसानां
रक्तप्रमेहे च तथातिसारे ॥
रक्तातिसारे च सरक्तपित्ते
दृक्लोहद्वत् पार्श्वगदेऽपि शस्तम् ।
नेत्रामये वा ग्रहणीगदे वा
विषे प्रशस्तं भमरैश्चितं यत् ॥

भामरं सघनं जायं भूयिष्ठं मधुरं च यत् ।
रूचं विशेषतो ज्ञेयं श्रीतलं लघुलेखनम् ॥”)

भामरः, पुं, (भामयति लौहमिति । भामि +
“अर्त्तिकमिभमिदेवीति ।” उज्या ३ । १३२ ।
इति अरः । बाहुलकान् दीर्घश्च ।) प्रस्तरभेदः ।
मेदिनी । रे, १६१ ॥ चुम्बक पातर इति भाषा ॥
(अपस्माररोगः । इनि भामरी त्रि । यथा,
मनौ । ३ । १६१ । [स्तथा ॥”

“भामरी गङ्गामाली च श्वित्रायो पिपुन-
“भामरी अपस्मारी ।” इति तद्वाह्ये मेधा-
तियः ॥)

भामरी, स्त्री, (भमरस्यायं भामरो भमरवदु-
वर्णः । सौख्या अस्तीति । अर्थं आद्यच् ।